

ARTFORUM

CRITICS' PICKS

Select a City

All Cities

Buenos Aires

Helsinki

Moscow

New Plymouth

New York

Richmond, VA

Taipei

Zurich

Camilla Wills, *A life* (detail), 2021, C-type print on paper, 76 x 52 x 2 1/2". © Marie Colvin photographed by Don McCullin, 2005.

BRUSSELS

Asta Lyngé and Camilla Wills

DÉPENDANCE

Rue du Marché aux Porcs 4-8

March 6–April 10, 2021

In confronting the scopic regimes that underpin national identity and ideological reproduction,

“Volunteer,” an exhibition by Asta Lyngé and Camilla Wills, joins two procedurally close but formally distinct bodies of work. Viewers are greeted by *Anti-imperial Monochromes* (all works 2021), for which Wills covered five Royal British Legion poppy wreaths, made by sick and wounded veterans for Remembrance Day in signal-gray floor paint. What do these solemn, ambiguously alluring objects commemorate—the bodies that lent themselves to empire or the decay of empire itself? In Lyngé’s *Escape*, a cracked and opaque miniature staircase made from recast float glass leads to a sheet of metal: a wink at the ubiquity of see-through glass in contemporary design, which tends to shroud its erosion of privacy behind false espousals of transparency. Her video *How soft your fields so green, can whisper tales of gore* follows up this concern: Filmed with a 360-degree fisheye camera, the work, in documenting the artist shoplifting a bulb of garlic, prompts us to reimagine forms of social accountability beyond sur- and sousveillance.

The show’s motifs of information gathering, subjectivity, embodiment, and ocularity are beautifully drawn together in *A life*, Don McCullin’s photograph of the ravishing, one-eyed Marie Colvin, the late iconic war reporter for the *Sunday Times*, here reformatted by Wills for an oversize frame originally made for the late Susan Hiller. Repeatedly putting her life at risk, Colvin made it her mission to reveal the unseen, to turn her gaze into that of the world, thus exploring what it might mean to give an eye/I for an eye/I.

— Tom Engels

All rights reserved. artforum.com is a registered trademark of Artforum International Magazine, New York, NY.

Sæsonstart. De kunstnerdrevne udstillingssteder i København åbner med stentøjsler og standupperformance. En Disney-figur spiller hovedrollen i et konceptuelt skulpturdrama.

Det store i det små

PERNILLE ALBRETHSEN

Det plejer at være sådan her: Først i august fylder festlige modeugetyper Københavns gader. Bagefter følger så åbningen af kunstsæsonen. Men intet er som bekendt, som det plejer. Således tog flere af de kunstnerdrevne udstillingssteder allerede hul på sæsonen i den forgangne hedebløggeweekend. Jeg fulgte trop og besøgte tre af de såkaldt nonkommercielle gallerier, der betyder ikke så lidt for biodiversiteten på hovedstadens kunstscene. Først i dagene efter blev gaderne fulde af skarpe pandehårsfrisurer og gazellemænd, der kan bære kort skørt.

I en butikskælder i en sidegade til Amagerbrogade ligger et lille udstillingssted med et rekordlangt navn. Bag Arcway Nightlands Connector Jenniffee-See Alternate – der råder over cirka lige så mange kvadratmeter, som der er tegn i navnet – står ikke færre end 19 personer, primært studerende fra Kunstakademiet i København. Med så mange bag scenen kan stedet drives som en slags forening, hvor man betaler et mindre månedligt medlemskontingent.

Den kulørte glasmosaik i hoveddøren vidner om, at der tidligere lå en glarmester her. Rygterne taler også om, at lokalerne på et andet tidspunkt lagde hus til en opiumshule. Uanset er sporene af fortiden ikke søgt dækket. Huller i væggen, tapetrester og klinkefliser samt adskillige nuancer af engang-hvid vægmaling giver stedet en skramlet patineret, som egner sig godt til Asta Lynges *Chef Bouche (elongated)*, den kridhvide skumpladeskulptur, der lyser op i bagrummet.

Chef Bouche er en karakter i Disneys animationsfilm *Beauty and the Beast* fra 1991. Han er chefkokken på det forheksede slot, hvor Udyret bor, og hvor tjenere og kokkepiger er forvandlet til tepotter og lysestager. Chefkokken er tryllet om til en ovn, som elsker at lave fantastiske måltider og bliver rasende, hvis hans kulinariske frembringelser går til spilde. Det er denne figur, i en størrelse omtrent som en almindelig ovn, Lynges har lavet en abstraktion over, nærmest en mockup. Skumplader er gerne det materiale, man bruger til at lave design- eller arkitekturmodeller.

📷 Galleriåbningerne byder på alt fra performances - som den franske Ndayé Kouagou (t.v.) og Asta Lynges sælsomt levende kakkelovnssarkofag 'Chef Bouche' til norske Nils Elvebakk Skalegårds blanding af brændt ler og ready mades. Fotos: Malle Madsen, Adrian Delafontaine, Nils Elvebakk Skalegård

I filmen er Chef Bouche ganske vist en ting, men han kan godt tænde ild, svinge knive og kødgafler. I Lynges version bliver chefkokken animeret ved hjælp af elektricitet. En sensor i loftet registrerer bevægelserne i rummet. Når en person passerer, antændes neonrøret i loftet over Chef Bouches hoved. Altså er det den besøgende, der har nøglen til fortryllelsen, og som skiftevis kan antænde og slukke for Chef Bouche. Man kan sagtens skrue sig længere ned i dette konceptuelle værkkompleks, men over det hele hviler en fascination af forholdet mellem det levende og det tingslige, som er ældre end Pygmalion-myten, og som har optaget kunsten til alle tider. Det er drømmen om skulpturen, der bliver levende, mens vi sover, eller dukken, der pludselig hvisker os i øret.

Hvis et besøg på Arcway Nightlands Connector Jennifée-See Alternate kræver, at man går tre trin under gadeplan, så skal man på OK Corral på Frederiksberg længere ned. Der er indgang bag Føtex på Rolighedsvej, på bagsiden af den store boligblok og ned ad en stejl nedkørsel til et underjordiske kælderrum uden vinduer, som er dejligt svalt i disse dage. Om vinteren er det anderledes.

OK Corral køres af fire kunstnere og en kunsthistoriker og har eksisteret i snart otte år. At præsentere nyuddannede kunstneres første soloudstilling er en af stedets koncepter. Derfor kan OK Corral efterhånden også bryste sig af en ganske solid udstillingsliste med den unge scenes navne.

Den aktuelle udstilling med norske Nils Elvebakk Skalegård, der er bosat i København, følger også et stramt koncept. Skalegård viser et udsnit af serien *Just A Restless Feeling*, som han påbegyndte i 2013. Hele serien er udført i uglaseret brændt stentøjsler og rummer i dag 105 skulpturer. Et voldsomt antal, som nok også skal anskues som en lang udforskning af samme grundspørgsmål: Hvor meget kan skulpturen strækkes, før den mister sin sammenhængskraft?

Det er ikke en usædvanlig undersøgelse for en kunstner, der arbejder med formel

skulptur. Skalegaard tager den dog til det alleryderste. Eksempelvis i *Just A Restless Feeling* #74, hvor en rå lerformation udgør en (skæv) sokkel for en liggende træplade, hvorpå der er placeret en række ens plastikflasker med rengøringsmidler. Her sætter Skalegaard et møde op mellem abstraktion (ler) og readymade (plastflaske). Han udfordrer tyngdepunktet og fremprovokerer et umage sammenstød mellem materialerne. Noget af en balanceakt, der knaser, både i hovedet og kroppen.

På Ariel Feminisms knaser det også produktivt, men denne gang mest i sproget. Lørdag var der performance i den hede eftermiddagssol i en sidegade til Strøget. Scenografien var simpel, nærmest som en standupper eller en visesanger. Den franske kunstner Ndayé Kouagou sidder på en lille taburet med en mikrofon i hånden.

Publikum, omtrent 25 personer, har slået ring omkring kunstneren og optager det meste af Niels Hemmingsens Gade foran Kvindernes Bygning – den cremefarvede funktionalistiske bygning, opført i 1935 på Emma Gads initiativ, tegnet af Ragna Grubb, en af landets første kvindelige arkitekter med egen tegnestue. Passende omgivelser for et udstillingssted, der har dedikeret sig til udstillinger med afsæt i feministisk tænkning. Ariel drives af to kunsthistorikere og består i realiteten blot af et butiksvindue i gadeplan. Så lille, at der ikke er plads til, at det kan besøges fysisk. Til gengæld er der vindueskig døgnet rundt.

»Will you feel comfortable in my corner?« spørger Kouagou og kigger rundt på publikum. Det skal ikke kun forstås i overført betydning. Kunstneren er nemlig omgivet af et veritabelt hjørne, som han har slæbt med »all the way from Paris«. En simpel konstruktion af stående metalrammer påsat stofstykker med changerende indfarvninger, fra lys brun til sort – modernistisk abstraktion eller hudlignende overflader.

Selv er han godt tilpas i sit hjørne, fortæller Kouagou, men hvad med os, publikum? »Do you consider yourself open or closed? Is one better than the other? Are we always looking for the best? Are we always looking? Are we always? Ah! You don't have an answer, all you want to say is 'yes, I'm open' but deep down you're not sure if that's the case. Sorry for putting you in this situation. But don't worry, here is my corner. It's really comfortable, I'll share it with you!«

Man kan nærmest mærke, hvordan det velvillige publikum forsøger at turnere de mange spørgsmål i hovedet, placere sig i et andet rum, placere sproget i en anden krop. Så springer Kouagou ned fra taburetten, smiler og stiller sig ud til siden. Nu er scenen vores. Vi er alle inviteret til at prøve hans hjørne. Stemningen bliver lidt kejtet og ikke særlig »comfortable«, mens publikum tøver under verdens ældste teatertrick, som ikke desto mindre er afsindig effektivt. Det føles ekstra uhøfligt ikke at tage imod invitationen fra en fremmed gæst, der er kommet hele vejen fra Paris.

Den kollektive lettelse er mærkbar, første gang en person melder sig. Kouagou observerer spændt, hver gang en ny sætter sig på taburetten, og spørger, hvordan det føles. »It's okay,« svarer én forsigtigt, hvilket udløser en tydeligt skuffet reaktion fra kunstneren. »Just okay? I share my corner, and you say it's just okay!« Så smiler han bredt og siger, at han er ikke vred på hende, men at han blot følger et manuskript. Der stod, at han skulle svare sådan.

Sådan bliver det ved. Kouagou vender og drejer ordene i et elegant mix af simple spørgsmål, sproglige klicheer og poetiske udsagn. Stemningen er god, og publikum forsøger at hægte sig på. Det er noget, vi gør sammen. Det er ikke svært at forstå, men det er store spørgsmål, selvom det aldrig siges direkte, dem om frihed og privilegier. Hvilke manuskripter vi egentlig følger. Eller som Kouagou siger til allersidst: »This was just a simple talk about love.«

Ndayé Koaugou, Will you feel comfortable in my corner? Frem til 4. oktober, Ariel Feminisms, Niels Hemmingsens Gade 8-10, København K.

Asta Lynge, Sliving. Frem til 23. august på Arcway Nightlands Connector Jenniffee-See Alternate, Liflandsgade 6, København S.

Nils Elverbakk Skalegård, You wear it so well. Frem til 29. august, OK Corral, Rolighedsvej 9, Frederiksberg.

KRONIK

Adam Holms mave- fornemmelser

Journalist Adam Holm gør mere skade end gavn i kampen mod seksuel chikane.

JAKOB LINDELL RUGGAARD

Photographie

Relève photographique: le Musée de l'Elysée expose la quatrième volée du projet reGeneration

Depuis 2005, l'institution lausannoise propose tous les cinq ans une cartographie de la jeune photographie internationale. La quatrième édition du projet «reGeneration» est la dernière exposition du musée avant son déménagement sur le site de Plateforme 10

3 juillet 2020, Stéphane Gobbo

En 2005, alors que le Musée de l'Elysée fêtait son 20e anniversaire, son directeur William Ewing décidait de regarder vers l'avant en lieu et place des autocélébrations rétrospectives de circonstance. Ainsi naissait reGeneration, un projet en forme de pari: quels seront les photographes de demain? Radu Stern, alors chargé de recherches au sein de l'institution lausannoise, proposait, plutôt qu'un traditionnel appel à candidatures, de passer par le filtre des écoles d'art et de photographie. Cinquante d'entre elles avaient ainsi suggéré des noms d'étudiants et de jeunes diplômés, avant qu'un trio de commissaires ne retienne 50 projets.

Sur des photographes révélés par «reGeneration»:

Désormais organisée tous les cinq ans, cette cartographie mondiale a permis, grâce à l'expertise éditoriale des équipes de l'Elysée, de mettre en lumière de nombreux jeunes artistes devenus des noms qui comptent. Parmi les Suisses découverts lors des trois premières éditions de reGeneration, on peut citer Matthieu Gafsou, Elisa Larvego, Matthias Bruggmann, Augustin Rebetez, Loan Nguyen ou encore Anoush Abrar. Au moment de dévoiler les 35 noms qui pour les 35 ans de l'Elysée investissent son musée, la directrice Tatyana Franck s'est réjouie que cette projection vers demain soit le dernier accrochage proposé par l'institution avant la fermeture, au début de l'automne, de la maison de maître qu'elle occupe depuis 1985.

Quatre grands enjeux

Quoi de mieux en effet, avant de rejoindre le site de Plateforme 10, nouveau quartier des arts qu'occupe déjà le Musée cantonal des beaux-arts de Lausanne, que de proposer une sorte d'état des lieux? Le sous-titre de reGeneration 4 est d'ailleurs sans équivoque: Les enjeux de la photographie et de son musée pour demain. Il s'agit donc de questionner non seulement le médium photographique, mais aussi la manière dont il est exposé et plus largement la politique muséale. Cette ainsi que l'exposition s'articule autour de quatre grands enjeux: l'engagement, le numérique, l'égalité des genres et l'écologie.

Commissaires de reGeneration 4, Lydia Dorner et Pauline Martin, respectivement chargée de projets et conservatrice à l'Elysée, ont choisi de ne plus faire appel aux écoles, afin d'être plus proches des pratiques artistiques actuelles, qu'elles soient transdisciplinaires ou échappant au champ de l'enseignement académique. La sélection 2020 s'est faite via un questionnaire envoyé aux trois premières volées. Chaque alumni pouvait proposer plusieurs noms, en respectant la parité des sexes. Au final, 18 femmes et 17 hommes, en provenance de 20 pays pour une moyenne d'âge de 32 ans, ont été sélectionnés à l'aveugle par les deux commissaires.

Travaux engagés

L'engagement. Pour le musée, cela passe dorénavant par un barème de rémunération fixe. Et sur les cimaises, ce premier enjeu se traduit par des recherches formelles et narratives ancrées dans des problématiques sociales ou politiques. «Et qui sont souvent, souligne Lydia Dorner, en lien avec l'histoire personnelle des photographes.» La Belge Youqine Lefèvre a par exemple choisi d'effectuer pour The Land of Promises son premier voyage en Chine, pays dont elle originaire mais qu'elle ne connaissait pas. Articulé autour de ses recherches et des archives de son père adoptif, le projet, qui se déploie à travers des images et vidéos (de nombreuses propositions entremêlent images fixes et un mouvement), évoque la nécessité de se construire une identité, de comprendre. A travers son

travail, la jeune femme se penche notamment sur la politique de l'enfant unique, source de multiples drames et abandons.

Chronique: «On est tous photographes, ils sont artistes»

C'est sur les tragédies de la migration que se penche de son côté Nathaniel White. A travers Routes, qui confronte des images de mer paisible à des vues de cimetières, le Britannique dit toute l'horreur de cette Méditerranée qui, autrefois symbole de voyages exotiques et de nouvelles voies à explorer, est devenue la fausse promesse d'un avenir meilleur. Au cœur de son dispositif, une installation imposante. A partir des données de géolocalisation de tous les morts et disparus et de prises de vue satellites, il a réalisé une sorte de mosaïque dans laquelle chaque carré représente un mort. De la dimension monumentale de l'ensemble jaillit le paradoxe de ces destins brisés qui, souvent, restent des abstractions.

Dématérialisation

Le numérique. Nul besoin d'expliquer comment les institutions ont dû intégrer des pratiques nouvelles qui, au moment de reGeneration 1, étaient encore embryonnaires. Mais aujourd'hui, plutôt que de les embrasser, de nombreux photographes les questionnent. «A quel moment le numérique va prendre le pas sur notre quotidien et les pratiques artistiques?» explicite Pauline Martin. De manière assez ludique, le Suédois Erik Berglin utilise les erreurs générées par l'impression numérique, en se réappropriant notamment des images préexistantes. Ainsi de ce Tulip Variation #94, qui voit un champ de fleurs devenir de longues bandes de couleur suite à l'éjection accidentelle d'une clé USB durant l'impression.

Dans une hypnotique installation vidéo, la Danoise Asta Lynge insiste sur la dimension aléatoire et constamment en mouvement d'internet. A partir d'une page de recherches YouTube reproduite sur un film hydrosoluble, et qui va peu à peu se déliter, elle symbolise poétiquement la dématérialisation à l'œuvre depuis l'avènement des cultures numériques.

L'égalité des genres. Plus que jamais, cette problématique est au cœur des débats de société. Dans plusieurs projets, elle prend logiquement la forme d'une réflexion sur les inégalités. A travers des autoportraits très graphiques dans lesquels elle se montre dissimulée ou voilée, Thandiwe Msebenzi dénonce une violence quasiment endémique: en Afrique du Sud, 110 viols ont lieu quotidiennement, et un féminicide toutes les huit heures. Sa série Awundiboni – You Don't See Me travaille l'idée absurde d'une féminité qu'on doit parfois cacher pour se protéger.

Boue photosensible

Avec Fragments of the Masculine, c'est la construction de la masculinité que remet de son côté en cause l'Américano-Colombien Antonio Pulgarin. A partir des archives de son père et de son oncle, il critique son héritage et l'éducation machiste à l'œuvre dans les familles latinos, où l'homme doit être fort et viril. Le parallèle avec la démarche de Thandiwe Msebenzi est frappant. N'est-ce pas cette construction de l'homme tout-puissant qui est à l'origine des violences envers les femmes?

L'écologie, enfin. Catalogue écoresponsable à la couverture cartonnée, limitation des trajets, production des œuvres sur place, réutilisation des cadres, etc.: à l'Elysée, la durabilité est désormais au cœur d'une charte, comme un prolongement logique de la manière dont les artistes n'ont pas attendu les marches pour le climat pour proposer des œuvres engagées. Avec Zilverbeek, fruit d'un travail d'enquête qui le voit proposer de magnifiques tirages argentiques sur plaque d'acier ou sur de la boue rendue photosensible, le Belge Lucas Leffler s'intéresse à la pollution d'un cours d'eau par une usine. Le Taiwanais Sheng-wen Lo photographie quant à lui depuis 2014 des ours polaires en captivité, insistant, à travers des cadrages soignés et un évident anthropomorphisme, sur l'insondable mélancolie des animaux en captivité. Alors même qu'un ours blanc est plus en sécurité dans un zoo que dans son environnement naturel, menacé plus que jamais par le réchauffement climatique.

Parlant de reGeneration 4, Pauline Martin souligne que «la question n'est pas tant de donner les grandes tendances de la photographie contemporaine que de déterminer les préoccupations majeures des photographes». Un accrochage stimulant à l'heure de dire adieu à la villa de l'Elysée.

«reGeneration 4», Musée de l'Elysée, Lausanne, jusqu'au 27 septembre. Entrée libre.

«reGeneration 4. Les enjeux de la photographie et de son musée pour demain», sous la direction de Pauline Martin et Lydia Dorner, Musée de l'Elysée/Scheidegger&Spiess, 224 pages.

Quatre Helvètes figurent parmi les 35 jeunes photographes de reGeneration. Ils ont répondu par écrit aux trois mêmes questions

1/ Le projet reGeneration se propose d'éclairer les enjeux de la photographie de demain. Que signifie pour vous être photographe au XXIe siècle, à une époque où les images sont omniprésentes, où tout le monde a pour ainsi dire un portfolio dans son téléphone?

2/ Quelles sont les origines du projet que vous présentez à l'Elysée?

3/ En tant que photographe, comment avez-vous vécu ces derniers mois? La crise sanitaire et le semi-confinement ont-ils eu – ou auront-ils – un impact sur votre démarche artistique?

1/ Je trouve génial que tout le monde puisse faire de la photo. Je pense que les images sont un moyen d'expression très fort, libre à chacun de les exploiter comme il veut. Pour ma part, je les envisage comme des témoins capables de véhiculer les préoccupations de notre génération. En tant que jeune femme photographe, il me semble important d'aborder des thématiques qui me tiennent à cœur par ce canal sensible, plutôt qu'uniquement par le biais de l'intellectuel et de l'analytique. Cela permet de toucher d'autres types de personnes et de sensibilités. Pour moi, c'est une évidence d'axer ma pratique photographique dans une démarche engagée pour la cause des femmes, notamment.

2/ Le projet que je présente parle de la «zone grise» du consentement dans les relations sexuelles au sein du couple; ce moment où le désir sexuel et l'insistance de l'un prennent le pas sur le consentement de l'autre. Dans certains cas, il s'agit tout simplement de viol, mais il est souvent difficile de l'admettre et de mettre des mots sur ce qui s'est passé. Du reste, le terme de «zone grise» est souvent utilisé dans les cas où l'événement ne ressemble pas à l'image stéréotypée que l'on se fait du viol, à savoir une agression commise par un inconnu, dans une ruelle sombre, sous la menace d'un couteau. Pourtant, la majorité de ces agressions sont commises par un proche et dans un cadre familial. La clé du respect du consentement sexuel repose, selon moi, sur la sensibilisation, l'éducation et la communication.

3/ Je viens de terminer mes études supérieures en photographie au Centre d'enseignement professionnel de Vevey. Pendant le semi-confinement, j'étais en plein dans la rédaction de mon mémoire et dans les finalités de mon travail de diplôme, j'ai donc très peu touché mon appareil photo. D'ailleurs, j'avoue avoir ressenti de la pression par rapport à cela. Soudainement, on avait le temps de produire, plus d'excuse. Mais cela ne veut pas forcément dire que l'inspiration et la motivation étaient là, bien au contraire; je n'avais pas vraiment la tête à ça. Je n'ai pas l'impression que cette crise a vraiment eu un impact sur ma pratique, par contre, elle en a eu sur les thématiques que je traite. On a par exemple observé une hausse des violences domestiques.

1/ La photographie est pour moi un moyen de réfléchir à la relation entre l'être humain et son environnement. Dans mon travail Soulèvements jurassiques, présenté à reGeneration, je m'interroge par exemple au travers des images et de la vidéo sur le conflit qui oppose les pro-Bernois et les pro-Jurassiens, sur les questions

d'appartenance et sur la notion de frontière.

2/ J'ai été interpellée par la position géographique de Moutier, qui se trouve coincée entre deux gorges, l'une partant vers le canton de Berne et l'autre vers le canton de Jura, en écho avec la situation politique complexe de la ville. J'ai longtemps cherché comment traduire cette situation géographique imbriquée dans un conflit politique. C'est par hasard, lors d'un trajet en train, alors que je discutais avec un inconnu de l'analogie entre géologie et politique, que m'est apparue l'idée de géomorphologie. J'ai ensuite lu différents textes sur la formation de l'Arc jurassien et ai notamment beaucoup apprécié le style romantique de Jules Thurmann, géologue et biologiste du XIXe siècle. J'ai été saisie par l'ambiguïté des termes qu'il utilise, tels que «soulèvements», «rupture», «fissure», «groupes opposés», «violence de l'exaltation», et qui peuvent évoquer les failles sociales.

3/ J'étais en train de faire un travail d'expérimentation autour de la pollution en photographie argentique, que je développais en laboratoire. Je ne pouvais malheureusement plus accéder au labo durant le confinement et me suis alors tournée vers d'autres procédés réalisables depuis la maison, tel que le cyanotype. Le confinement m'a amenée à repenser mon projet, en expérimentant d'autres techniques et en restreignant mon terrain d'investigation à un périmètre plus proche de chez moi. Cela m'a permis de me concentrer sur un cas de pollution locale, car j'avais prévu pour mon projet initial, avant la crise, de me rendre dans différents lieux de Suisse romande.

1/ Si on a tous un appareil photo sur nous, je ne pense pas qu'on ait tous un portfolio. Car si photographeur – pour se souvenir ou par réflexe – est certes un point de vue que beaucoup utilisent, cela a pour moi une autre signification. Le statut de photographe en 2020 est plus flou qu'avant, mais cela ne se résume pas aux images en tant que telles; dans ma pratique de plasticienne, j'ai par exemple besoin de m'exprimer au travers de différents «médiums». Permettre à mon projet photographique de prendre vie passe par des installations, des performances ou des vidéos. Aujourd'hui, nous devons être dans la pluridisciplinarité, afin de proposer un regard neuf sur la photographie.

2/ Le projet que je présente est mon travail de diplôme. Ce sont mes premières recherches sur la perception, la manière de voir, regarder, observer les phénomènes naturels. Passant d'un corps à une matière, je crée de façon instinctive un monde imagé; passant de l'installation à la performance, je construis, j'explore et j'interviens dans l'espace. Mes photographies peuvent être la mémoire d'un tissu en mouvement ou la saisie d'une construction éphémère. C'est pour moi une invitation à découvrir la photographie sous un angle plastique et poétique.

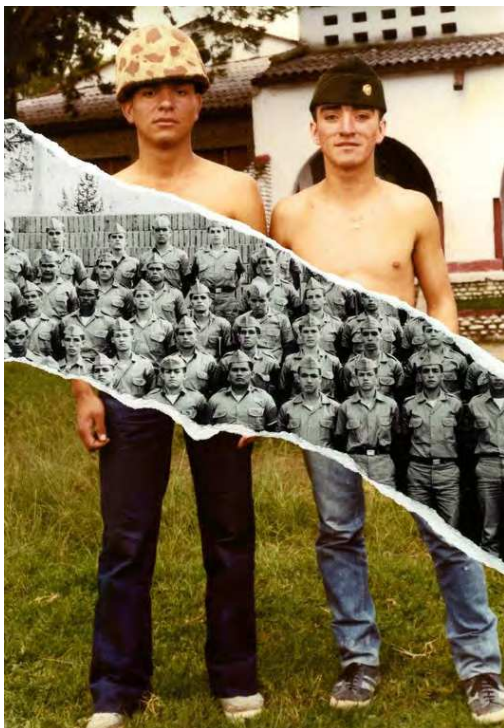
3/ La crise sanitaire n'a pas réellement eu d'impact sur ma démarche. J'ai pu prendre le temps d'observer et apprécier le ralentissement de la vie; j'ai eu beaucoup de plaisir à découvrir la créativité de chacun sur les réseaux sociaux, et si je devais résumer ce semi-confinement, je dirais que l'inventivité a pris une grande place dans la vie de chacun d'entre nous. Pour ce qui est de mes projets artistiques, je réalise la plupart de mes images seules avec un espace, il n'y a donc pas eu d'impact pour la suite; j'ai même pu réaliser des photographies et travailler sur les prémices d'une installation future. Il serait cependant intéressant que les gens n'oublient pas la créativité qu'ils ont en eux et ce qu'ils ont appris durant ces quelques mois.

1/ En tant qu'artiste, je trouve cela inquiétant et inspirant à la fois d'avoir cette masse d'images et toutes les données qu'elles contiennent à portée de main, juste là, sur internet.

2/ J'ai acheté un peu par hasard la réplique numérique d'un corps féminin sur le web. Avec l'aide de plusieurs internautes rencontrés en ligne à travers le monde, et au moyen d'un kit d'équipement de réalité virtuelle habituellement utilisé pour les jeux vidéo, j'ai alors développé un système immersif de captation de mouvements. Je positionne ces capteurs sur mon corps, mets le casque de réalité virtuelle et «deviens» cette jeune femme. Je lève les mains, je les regarde. Je baisse les yeux et mon esprit est trompé car il croit que j'ai un corps de femme. Tous les détails de ce corps et de sa peau sont visibles. Je me surprends à penser que cela me va bien.

3/ Il était prévu que je présente mon spectacle Be Arielle F au Théâtre de Vidy dans le cadre du festival Programme commun. Lorsque le festival a été annulé, j'ai dû adapter mon projet pour en faire un spectacle en ligne. Je suis ravi de pouvoir garder un lien avec le public malgré les conditions sanitaires. Ce week-end, je «joue» à Saint-Petersbourg à l'enseigne du festival Access Point.

Antonio Pulgarin, de la série «Fragments of the Masculine», 2017.
Antonio Pulgarin

Der er ikke meget liv på
Sydhavn Station den
solbeskinnede fredag
eftermiddag midt under
coronakrisen, hvor jeg
står af linje A og
bevæger mig ned af
trappen til stationens
betonkerne. En kold
vind hvirvler
reklameaviser rundt i
stationens vindtunnel
og der, hvor
billetkontoret engang lå,
er døren lukket og et
gitter trukket halvvejs
for. Idag rummer
lokalerne
udstillingsstedet
Sydhavn Station og
også her holder man
publikum væk, skønt en
ny udstilling med titlen

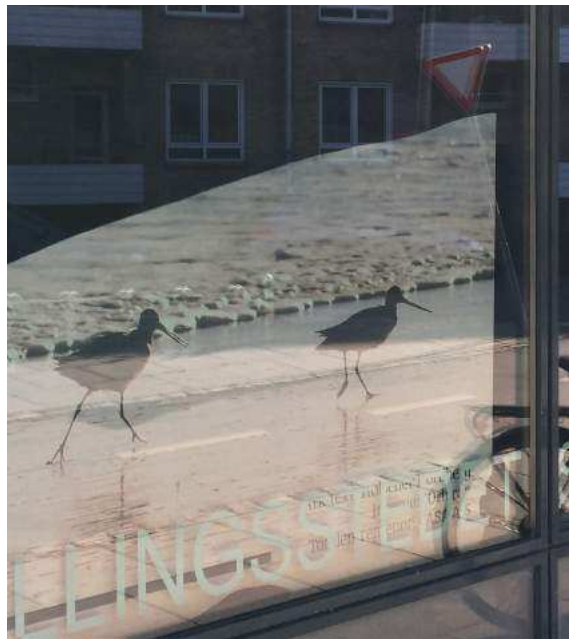
Går man ud på pladsen foran stationen, kan man alligevel se en del af udstillingen igennem vinduet. Her har Nanna Abell monteret et fragment af den slags informationsskilte, arkitekter og bygherrer sætter op på hegnet omkring de byggepladser, hvorpå fremtidens by er ved at skyde op. Abells skilt viser dog ikke en 3D-rendering af den kommende bygning, men den strandbred man formentlig vil kunne se fra vinduerne i sin nybyggede lejlighed, hvor de nye ejeres fremtidige liv vil udspille sig i tæt symbiose imellem moderne arkitektur og naturskønne omgivelser.

Inde i udstillingsrummet har Abell skabt et fragmenteret landskab af fundne genstande, der tilsammen illuderer en form for strandbred. To posere med strandsand danner basen i en opstilling, hvorpå skallen af en invasiv østersart og en tom coladåse – helt afbleget af sol og salt – balancerer. Skulpturen krummer sig til den ene side i en bølgebevægelse, der

IDOART.DK

Nanna Abell, Planche, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Nanna Abell, Planche, 2020. Foto: Kim Høltermand.

spejles af to andre værker med samme hældning. En østers har surret sig fast på et stykke metalledning og holder selv efter sin død kramagtigt fast.

Growing up Google, Installation view. Foto: Kim Høltermand.

Nanna Abell, Purpursnegl, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Nanna Abell, Stræbebue, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Nanna Abell, Gargoil, 2018. Foto: Kim Høltermand.

Growing up Googie fortæller en bredspektret og fragmenteret historie om det syntetiske i vores naturopfattelse, om skæringspunkterne imellem det offentlige og det private rum og om at overtage, inddæmme eller sætte sig på et landområde. Som hos Abell tager udstillingen udgangspunkt i det stedsspecifikke og tegner et billede af et byområde i en brydningstid, hvor det, der ligner uberørt natur i virkeligheden er en konstruktion eller en vision om en fremtid, vi måske aldrig indhenter.

Nanna Abell, Baluster, 2020.

Foto: Kim Høltermand.

Growing up Googie, Installation view. Foto: Kim Høltermand.

Hvide papirservietter ligger spredt rundt på udstillingsstedets gulv og ser ud som om, de er ankommet med fluktuationen af mennesker, der stiger af og på S-toget. Herfra er de måske hvirvlet igennem stationens vindtunnel og ligger nu i tilsyneladende vilkårlige hjørner af lokalet som små hvide prikker, der indtager og samler rummet. På servietterne har Asta Lynge og Jakob Ohrt pen plottet tegninger af bygningsstrukturer, der befinder sig i en halvvejs abstrakt, visionær fase. Man forestiller sig arkitekten, der sidder på en café i indre by og skribler sine idéer om udviklingen af fremtidens Sydhavn ned på de servietter, der lige er ved hånden. Tegningernes ufærdige karakter peger på den del af processen,

der ridder imod solnedgangen,
skal bygge på en vestkyst, han
endnu ikke kender.

Growing up Googie, Installation view. Foto: Kim Høltermand.

Asta Lynge & Jakob Ohrt,

Asta Lynge & Jakob Ohrt, Tumbleweeds, 2018. Foto: Kim Høltermand.

Udstillingens titel *Growing up*
Googie referer til den
arkitektoniske stil 'googie', der
startede i 1930'ernes Californien
som en fascination af idéen om
rumrejsen og månen som *the new*
frontier. De googiebygninger, der
står tilbage idag, har overdrevne
afrundede og bløde, nærmest
aerodynamiske former, der mimer
farten og fremdriften i en
rumraket, og fortæller en
retrofuturistisk historie om,
hvordan man i fortiden drømte om,
at fremtiden ville se ud. En
fremtid, hvor verdensrummet blev
koloniseret og mennesket indtog
og afgrænsede landområder, man
endnu ikke havde set.

IDOART.DK

Emilie Bausager & Mads Juel, Library interior, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Emilie Bausager & Mads Juel, Towel 9, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Emilie Bausager & Mads Juel, Google shirt, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Emilie Bausager & Mads Juel, Library interior, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Emilie Bausager & Mads Juel, Googie shirt, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Googie-arkitekturens visuelle stil går igen i udstillingens bibliotek; et arkiv af litterært materiale, der har dannet udgangspunkt for Mads Juel og Emilie Bausagers kuratering. Her finder vi merchandise i form af t-shirts og badehåndklæder med tryk, men også Kirke Hundevad Mengs skulpturelle katalogisering af bibliotekets samling; et vandbaseret værk, hvor bøgernes titler flyder uhierarkisk mellem hinanden.

På en væg hænger Marie Vedels 3D-printede voksskulptur på en

griber efter sin ankel, hvor en slange har bidt hende. I Vedels fortolkning er det dog en flåt, der bider kvinden, som er værkets hovedperson og fokus skifter således fra mennesket til dyrets perspektiv.

Kirke Hundevad Meng, The dewy decimal system, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Marie Vedel, Raft for hand foot stone (study of Eurydice, contagion gesture), 2020. Foto: Kim Høltermand.

Den ene ende af udstillingsrummet henlægger i et svagt grønt skær, der opstår fordi Emilie Bausager har forsynet et af rummets lysstofrør med en specialbygget skærm i grønlig glasmosaik. De

ville de måske kaste tydeligt
afgrænsede grønne firkanter ned
på lokalets gulv. Man kunne tænke
sig, at man befandt sig i en
flyvemaskine og kiggede ned på
landet under sig, hvor det, vi
normalt forestiller os er natur,
viste sig som stykker af
landbrugsjord i forskellige grønne
nuancer. Bausager har taget
udgangspunkt i græsset, som det
mest domesticerede og
undertrykte stykke natur, vi
kender: Som græsplæne skal det
slås, vandes og befries for mos,
mælkebøtter og andre uvelkomne
gæster for at fremstå som
perfekte grønne kvadrater, der
udgør de haveanlæg, de fleste af
os opfatter som naturlige.

Emilie Bausager, "honey, I'm home", 2020. Foto: Kim Høltermand.

Googie Times. Foto: Kim Høltermand.

Googie Times. Foto: Kim Høltermand.

Mads Juel arbejder ligeledes med domesticeringen af naturen i tre relativt store landskabsfotografier, der viser henholdsvis et tomt

der er manipuleret så de fremstår monokrome og meget minimale. Værket med madrassen ledsages af en tekst i en avis, der er produceret til udstillingen, hvor Juel taler om de forbindelser i tanker og kroppe, der opstår, når menneskers privatsfærer vikles ind i hinanden: Når vi kan høre naboen synge igennem væggen i vores lejlighed, når vi ind- og udånder hinandens luftpartikler i S-toget eller når vi sluses ind og ud imellem hinanden i byrummet, som var vi een samlet, koordineret krop.

Growing up Google, Installation view. Foto: Kim Høltermand.

Mads Juel, Untitled (red), 2019 & Untitled (blue), 2020. Foto: Kim Høltermand.

Mads Juel, Ensemble, 2014. Foto: Kim Høltermand.

videre i det spor med et værk, der tager udgangspunkt i byplanlægningsstrategier og urbane rum, der er konstrueret så man guider menneskemængder lettest fra A til B. En labyrintisk struktur overlapper et gadefoto af den type skilt monteret på betonklodser, man sætter op ifm. vejarbejde, for dels at styre folk udenom og dels at oplyse om arbejdets formål. Norman har erstattet skiltets tekst med sin egen: *"Snart vil alle dine naboer være billedkunstnere og arkitekter,"* står der som en advarsel til de cyklister, der passerer forbi og måske tænker over, hvordan gentrificeringen af Sydhavnen vil udvikle sig.

Nils Norman, *Snart vil alle dine naboer være billedkunstnere og*

Nils Norman, Snart vil alle dine naboer være billedkunstnere og arkitekter, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Ovenover billboardet, hvor den grå betonvæg slutter, har kommunen forsynet afsatsen med metalpigge, der forhindrer byens domesticerede duer i at slå sig ned. Som due må man håbe, at gentrificeringen og inddæmningen af det syntetiske landskab omkring Sydhavn Station virkelig ender i den drøm, der startede i Nanna Abells vinduesskilt: Med åbne vidder på Sydhavn Strand, hvor man som en anden måske kan trippe rundt i vandkanten, mens fremtidens beboere kigger på fra vinduerne i deres nye lejligheder.

Emilie Bausager & Mads Juel, Growing up Googie, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Emilie Bausager & Mads Juel, Growing up Googie, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Emilie Bausager & Mads Juel, Growing up Googie, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Growing up Googie

Nanna Abell, Emilie Bausager, Joe
Crowdy, Mads Juel, Tina
Kryhlmann, Asta Lynge & Jakob

Bausager & Mads Juel.

Sydhavn Station, d. 3.-19. april,
2020.

KALENDER: "GROWING UP GOOGIE"

LOUISE STEIWER

Louise Steiwer (f. 1983) er uddannet cand.mag. i kunsthistorie fra Københavns
Universitet og er en del af det kunstnerdrevne udstillingssted OK Corral.
Louise har bidraget til idoart.dk siden 2020.

COMMENTS (0)

Oldest First Subscribe via e-mail

Preview POST COMMENT...

RELATED POSTS

ArtReview

How do you feel?

Javier Téllez

Kemang Wa Lehulere, Vincent Fecteau

Uptown High Rise No. 2

Vermilion Sands, Copenhagen 5 May – 16 June

The artist-run gallery Vermilion Sands opened in the traditionally working class and immigrant district of Nørrebro, a short cycle ride north of Copenhagen's tourist-friendly old city, in 2016. Named after J. G. Ballard's 1971 collection of science-fiction short stories, the gallery's open and explorative programme is not normally beholden to the author's tastes. But this group show dovetails neatly with some of his fascinations, specifically urban life, alienation and contemporary architecture. The exhibition's titular high-rise – itself an echo of Ballard's 1975 *High-Rise* novel – refers to Uptown Nørrebro, a student housing complex that's being constructed near the gallery, now renamed simply Nordbro (Northbridge in English). Slick promotional imagery makes it clear that Nordbro is a luxury student-housing solution, a symbol of the neighbourhood's gentrification.

The show features work by a roster of Copenhagen-based and international artists, Mette Hammer Juhl and Lorenzo Tebano, Henning Lundkvist, Tessa Lynch, Asta Lynge and Heine Thorhauge Mathiasen. Mathiasen's *butternutbottomup. betternot* (2018) takes up most of one wall, involving what look to be four large reclaimed desktops with two intersecting black and red circles satisfyingly routed into the soft, discoloured fibreboard underbelly of each. Lynch's *Umbrellas (Remembered)* (2016)

– umbrella frames that the artist has interpreted in weld-marked metal, turning street refuse into vibrant, insectlike clusters – dots the gallery floor. The sculpture series is accompanied by a video, *The Wave Machine & The Flâneuse* (2016), projected onto the white wall. Here, faint scrolling text relates a fragmented discussion between two women, taking in architecture, parenthood, Jacques Rancière and ultrasound therapy, among other subjects.

I was unable to visit Lynge's *Real Estate Trick* (2018) in situ – installed in a finished, private room in Nordbro itself – but the video has been published online. In it, a pitch-shifted voice reads out text simultaneously shown onscreen. Peppy orchestral library music plays in the background, as the cheesily anonymised voice speaks about playing the Sims videogame: “choose the evict button and throw out your users out here on the street...” Lundkvist's *Old Plans* (2018), meanwhile, is a series of exhibition maps on A4 paper, with enigmatic doodles and markings on some of them. Placed humbly on the floor in a corner is a small pile of Lundkvist's publication *Planned Obsolescence – A Retrospective* (2018). Narrating his thoughts on the abjection and poverty of the artist's life under late capitalism, it's as self-reflexive as his maps, but less fey and far funnier.

Mette Hammer Juhl and Lorenzo Tebano's *Are you still here* (2018) is a videowork experienced

during a car ride around Nørrebro. Screens set into the back of the car's headrests show a collage of found images of buildings collapsing and closeups of organic, gutlike matter, as well as shots of locations along the journey, while ominous synth pads sweep and drone underneath. Inevitably our trip falls in and out of sync with our surroundings, creating a dreamy feeling. The ride ends in a dramatic climax as the car climbs to the top of a hospital carpark. It's a melodramatic but effective moment when the engine shuts off to a view of Copenhagen's subdued skyline, spiked by numerous church spires and a few newer tower blocks creeping up towards the clouds.

Vermilion Sands didn't offer much in the way of exhibition literature, so viewers – at least those who might not live in Copenhagen – have to navigate the show's different strands without much help. It's confusing to start with, but also offers permission to slip away into the pieces, their shared rhythms and cross-dissolves. As a result, this is a strikingly cohesive group exhibition, leaving the viewer with a feeling for the show holistically, each work's sensuality – fading, used material, half-remembered objects, displaced and disjointed voices and journeys – intersecting with and complementing the others in representing the loss accompanying gentrification. Nathaniel Budzinski

Heine Thorhauge Mathiasen, *butternutbottomup. betternot*, 2018, flocking on hardboard, steel, dimensions variable. Courtesy the artist and Vermilion Sands, Copenhagen

Gallerirevy København: Fra de fjerneste galakser til vandet, vi drikker

Gallerirevy 21 maj 2018 Af [Lisbeth Bonde](#)

Tessa Lynch: *Umbrellas (Rememberede)*. Fra udstillingen *Uptown High Rise No. 2* hos Vermilion Sands. Foto: Kevin Malcolm

Der er højt til loftet i de kunstnerdrevne udstillingssteder i København og omegn – selv om flere af dem ligger under terræn. Maj måneds gallerirevy er viet til tre udstillingssteder, der udmærker sig ved spændende nytænkning og store ambitioner.

Antallet af kunstnerdrevne udstillingssteder vokser støt i disse år. Antallet alene i København og omegn er oppe på over 40 ifølge en opgørelse fra 2017, foretaget af [idoart.dk](#). De kunstnerdrevne udstillingssteder er under

konstant forandring og flytter nomadisk rundt til nye kældre, nedlagte butikker, nedrivningstruede fabrikker m.v. Med få undtagelser er der tale om interimistiske udstillingssteder, der slår sig ned, hvor lejligheden byder sig. I disse fora arbejder kunstnerne idealistisk sammen om at skabe rammer om kunstneriske eksperimenter med en uangribelig faglig integritet – uden skelen til markedet. BKF – Billedkunstnernes Forbund – har i de seneste to år hædret de kunstnerdrevne udstillingssteder. I 2016 blev Huset i Asnæs, Sydhavn Station og Years prisbelønnet. I 2017 blev Ringsted Galleriet, Vermilion Sands, der ligger henholdsvis i Vestsjælland og i København, og Rum 46 i Aarhus hædret af BKF.

Frygtens transformative potentialer

Vi begynder med Marie Kølbæk Iversens (f. 1981), der er en fremtrædende, international billedkunstner. Hun udstiller pt. i Annual Reportt på Åboulevarden. Bemærk de to t'er, så man undgår at falde ind i erhvervslivets mange ofte omfattende årsrapporter, når man søger det på nettet. Udstillingen *Birth of Muspelina* består af tre dele, der alle afsøger grænseområderne i den menneskelige bevidsthed.

Marie Kølbæk Iversen: *Star Messenger*. Foto: Marie Kølbæk Iversen

Det første værk er en snaps, som publikum får udleveret. Den har fået navnet *New Spirits* og er brygget på skovmærker, der skal åbne sindet hos publikum og bringe det i kontakt med den anden side af bevidstheden, inden man sætter sig og ser en 12 minutter lang video, *Star Messenger*. Tredje del er en

bog, som kun er trykt i ét eksemplar: *Birth of Muspelina*.

Kølbæk Iversens 12 minutter lange video *Star Messenger* indledes med en optagelse af havet, hvis rytmiske bølgeslag langsomt forplanter sig til beskueren og får én til at falde ned – som en meditationsøvelse, hvor man koncentrerer sig om åndedrættet – der ækvivalerer med bølgeslag. Efterhånden falder mørket over havet på, og Kølbæk Iversen skifter nu kameraets retning mod stjernehimlen, hvor de tindrende stjerner får mere og mere kraft og danser på lærredet, efterhånden som der zoomes ind på dem – som sad man i et rumskib på en stjerneodysse. Til sidst skiftes der til nogle optiske stjerner, der danner kalejdoskopagtig mønstre. Det er en inciterende video – et epicentrum midt i den pulserende gade udenfor – som at ligge ned og se en af Pipilotti Rists videoer.

Marie Kølbæk Iversen: *Birth of Muspelina*. Foto: Marie Kølbæk Iversen

Det tredje element, bogen, har en handling, der oscillerer mellem den hedenske og den kristne omverdensforståelse. Titlen *Birth of Muspelina* refererer til en feminin udgave af den oldnordiske gud Muspel, som i den nordiske mytologi leder ildriget Muspelheim. Det er en medrivende tekst – Kølbæk Iversen er også en begavet forfatter – og handlingen er stærkt billeddannende med en transformation af vølven til heks. Man kunne tænke sig at se Kølbæk Iversen udvikle et visuelt modsvar til de billeder, der ligger i teksten.

Det er en poetisk parallelverden, som Kølbæk Iversen fremstiller i sin kunst, der bygger bro mellem mange

tider og omverdensforståelser. Det er stort, om end de tekniske visningsforhold i Annual Reportt efterlader en del at ønske.

Marie Kølbæk Iversen: Birth of Muspelina. Annual Reportt. Til 2. juni. www.annualreportt.com

Fra vand til kunst

Firmaet Aquaporin i Lundtofte er en verdenssucces. I 2014 vandt det en international pris – European Inventor Award – der også bliver kaldt erhvervslivets Oscar. Hemmeligheden bag succesen er opfindelsen af en såkaldt biomimetisk membran, som på en både økonomisk og bæredygtige måde kan omdanne forurenat vand til ultra rent vand. En af stifterne, Peter Holme Jensen, er gift med billedhuggeren Peter Bonnén's datter (og multikunstneren Kasper Bonnén's søster), Signe Bonnén, så kunsten er kommet naturligt ind i virksomheden. Værkerne kan opleves i den store produktionshal i Lundtofte, og på lageret er flere af Peter Bonnén's skulpturer opmagasineret. Der er tale om en heldig joint venture mellem erhvervsliv og kunst, som man ser alt for sjældent i dag. Renæssancens tætte forbindelser mellem kunst, videnskab og produktion bliver her revitaliseret på et ultra moderne grundlag takket være kunstnergruppen Diakrons arbejde med at forene virksomhedskulturen med diverse kunstneriske praksisformer.

Værker af Susanne Ussing på Primers udstilling *Life Without*.
Foto: David Stjernholm

Kunstner-/kurator-/forskningsgruppen bag er det syv

medlemmer store kollektiv: Amitai Romm, Asger Behncke Jacobsen, Aslak Aamot Kjærulff, Bjarke Hvass Kure, David Hilmer Rex, Morgan Sutherland og Thomas Ulrik Madsen. Deres projekt Primer, som også betyder grunder – kendt fra bl.a. make up-industrien, men også alskens underbehandlinger af overflader – handler om at kuratere udstillinger/projekter til Aquaporins produktionshal. Firmaet ligger i øvrigt i naturskønne omgivelser i Lundtofte nord for København.

For tiden vises udstillingen *Life Without* af Michala Paludan (f. 1983), men man har også integreret nogle fremsynede værker af Susanne Ussing (1940-98), der sammen med sin mand, arkitekten Carsten Hoff, opfandt begrebet cyperspace allerede i 1960'erne – omhandlende nye futuristiske og mere flydende arkitekturformer med afsæt i de tidligste erfaringer med computeren. I en række inciterende papirarbejder, der

hænger på en hvid væg mellem diverse udstillingsobjekter fra fabrikken, opererer Ussing med en hypermoderne, ny rumbevidsthed. Værkerne er både smukke og suggererende, og man hensættes til en nærmest psykedelisk tilstand.

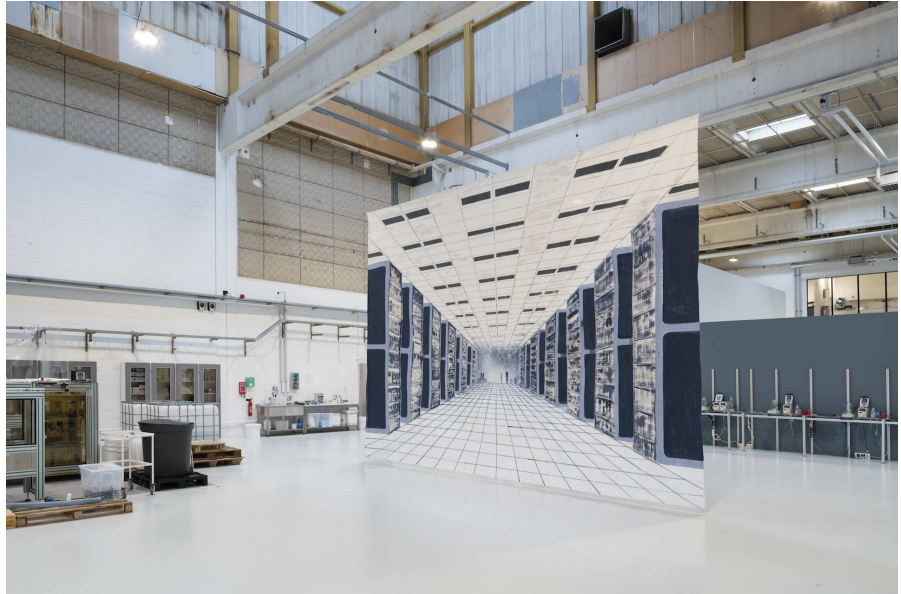
Michala Paludan, der er optaget af mange niveauer af dialogiske praksisformer, er uddannet i både Leipzig, New York og København. Hun har en master fra California Institute of the Arts i 2011.

Paludans værker intervenserer nænsomt/dekorativt og dialogisk i det 11-16 meter høje, lyse fabriksrum. To tekstilværker – i henholdsvis lyserød/laksefarvet og dueblåt – hænger og byder sig til som en ny æstetik inden for kitler. Tre billboard-store scenetæpper, malet af en professionel teatermaler på opdrag af Paludan, går

Michala Paludan: *Life Without*
hos Primer. Foto: David
Stjernholm

i dialog med de visuelle, stramme omgivelser i fabrikshallen, så det er svært at afgøre, hvad der er virkelighed og fiktion. Det er en spændende cocktail af æstetik og funktionalitet, der mødes i disse højteknologiske omgivelser, hvor kittelklædt personale går til og fra, og hvor de store maskiner i det tilstødende store produktionsrum udsender en svag støj.

Michala Paludan: *Life Without* hos Primer, udstillingsview. Foto: David Stjernholm

En række protestskilte, der læner sig op ad væggen, bringer nogle sært tvetydige meddelelser såsom 'Alle Flesh is Gras' og 'Every Technology is Reproductive Technology', der ifølge omviseren, billedkunstner og ph.d.stud. David Hilmer Rex, indimellem slår gnister hos personalet, der diskuterer dem i pauserne. Et spændende, innovativt projekt, Primer skifter udstillinger ca. hver tredje måned.

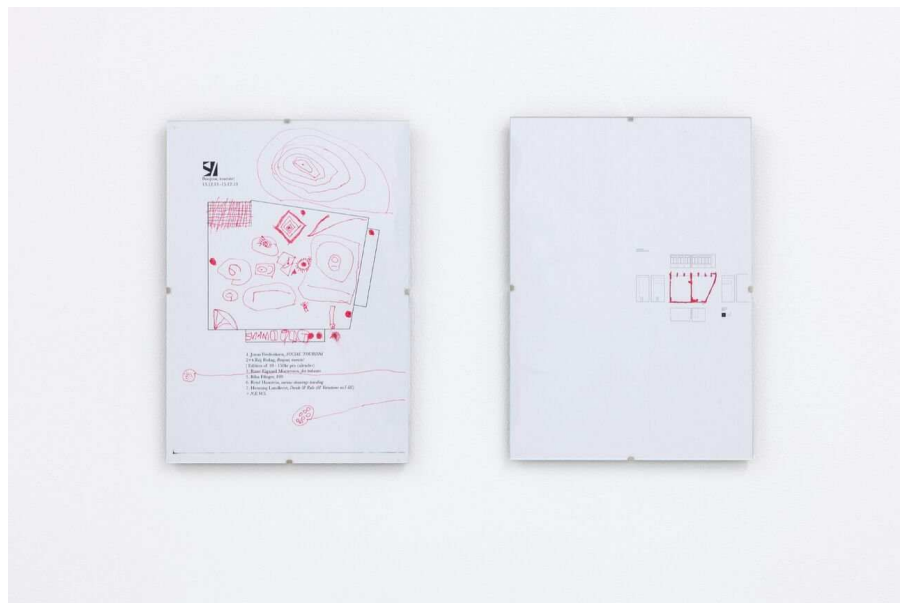
Michala Paludan: Life Without. Primer:diakron. Aquaporin, Nymøllevej 78, Kgs. Lyngby. Til 3. juni.

Gentrificering på Ydre Nørrebro

I det kunstner- og kuratordrevne udstillingssted Vermilion Sands (navnet er hentet fra J.G. Ballards Sci-Fi-noveller fra 1971 med denne titel) skal vi ned i kælderens under en ejendom på Tagensvej, der huser en Netto og Dansk Skuespillerforbund. Det er en lettere spooky nedgang – et mennesketomt og cool site. Her finder man det lille udstillingsrum ved siden af et større kunstneratelier. Billedkunstneren Kevin Malcolm fra Skotland tager venligt imod og viser rundt denne søndag uden for åbningstid. I første omgang må man

gnide sig i øjnene for at spotte værkerne i den kridhvide, underjordiske kube. Gruppeudstillingen *Uptown High Rise No 2* er den anden af tre, der sætter fokus på de både positive og negative følger af gentrificeringen. Kunstnerne tager afsæt i en lokal problematik, som den oplever på deres egen krop på Ydre Nørrebro, men lignende tendenser iagttages i andre kvarterer i den voldsomt ekspanderende København, såsom Carlsbergbyen, Nordhavn og Sydhavn.

Den britiske billedhugger Tessa Lynch (f. 1984) udstiller fire paraply-stativer, der ligger på gulvet og er mere eller mindre destruerede. Hun interesserer sig for de påvirkninger, som de urbane strukturer har på menneskelivet, og hvordan de manifesterer sig fysisk. Der er også en videotekst om at bevæge sig gennem byrummet som flâneuse, mens hendes lodrette metalpæl, som kan holde kæder eller reb oppe i indkørsler, hvor man ønsker at holde indtrængende ude, diskret fortæller, at urbaniseringen også handler om at sortere folk. Et stort værk på masonit af Heine Thorhauge Mathiasen (f. 1982) viser, at af to dele, der skærer hinanden opstår en delmængde – en ny form for territorialisering?

Henning Lundkvist: *Old Plans*. Værker fra Vermillion Sands.

Foto: Kevin Malcolm

Den svenske billedkunstner Henning Lundkvists værker ligger tilsyneladende lidt uden for gentrificeringsproblematikken. Dels har han udgivet en yderst læseværdig bog med titlen *Planned*

Obsolescence – A Retrospective – en fiktion, der kritisk reflekterer over kunstnerne og forfatternes store kulturelle kapital, som de imidlertid sjældent eller aldrig kan kapitalisere på økonomisk. Det drejer sig om prækariatet, der må ernære sig via andre hverv på en måde, der kan sammenlignes med U-landsbistanden til tredjeverdenslandene, skriver han. Det er en "roman" i den sorgmuntre ende af skalaen. Fortalt med samme tragikomiske, men kritiske brod, som man kender fra bl.a. den herboende, hollandsk-svenske performanckunstner Olof Olsson. Også Lundkvist har vid og bid – og hans analyse af tingenes tilstand er korrekt, men viser også absurditeten i, at kulturproducenter og deres produkter ofte behandles overmåde ilde.

Desuden viser han udstillingsplaner fra tidligere shows. Hans lille nevø, oplyser Malcolm, har overtegnet dem med en barnlig, rød streg som en "appropriation", et indgreb fra en udeforstående i en specifik kunstnerisk kontekst. Udstillingerne har angiveligt været vist i kunstnerdrevne udstillingssteder, hvoraf flere i dag er lukket ned. Hermed dokumenteres det med al ønskelig tydelighed, hvor nomadisk disse prisværdigt seriøse, idealistiske udstillingsplatforme er, hvor hårdt de må kæmpe for at overleve, og hvor kort deres levetid ofte bliver, selv om de er væsentlige demonstrationslokaler for de allernyeste tendenser i samtidskunsten.

Mere info på www.vermilionsands.net

Uptown High Rise No. 2. Vermilion Sands. Til 16. juni.

Udstilling

Marie Kølback Iversen: Birth of Muspelina

9 maj 2018 → 2 jun 2018

Annual Reportt
Se kort og tider

Udstilling

Uptown High Rise No. 2

5 maj 2018 → 16 jun 2018

Vermilion Sands
Se kort og tider

Udstilling

Michala Paludan: Life Without

10 mar 2018 - 3 jun 2018

Michala Paludan

Primer

Se mere info

kunsten.nu er din bedste kilde til viden om samtidskunsten i Danmark. Vi debatterer og informerer på tværs af genrer og landsdele så du altid er opdateret om den aktuelle kunst.

Støttet af Statens Kunstfond

STATENS KUNSTFOND

FÅ NYHEDER, FERNISERINGER OG EVENTS HVER UGE I DIN MAILBOX. TILMELD DIG KOPENHAGENS UGENTLIGE NYHEDSMAIL

KOPENHAGEN MAGASIN

MAGASIN
NEWS
ARTGUIDE
NYHEDSMAIL

OM KOPENHAGEN

KONTAKT

22.04.2016 NEW BOOK

Asta Meldal Lyngø: *Real state*, Studio Operative, 2016. Foto: Line Hartnack.

Tilstande mellem forestilling og virkelighed

Real state er den første publikation af **Asta Meldal Lyngø** (f. 1988) og udkom i foråret 2016. Bogen er udformet som et visuelt essay med tekst af Eleanor Ivory Weber og design i samarbejde med Rory Gleeson. Asta Meldal Lyngøes projekt tager udgangspunkt i London, hvor hun selv bor og arbejder.

Bogens ydre kan minde om et salgskatalog for nyopførte lejligheder i en hvilken som helst storby, men dog med et twist, der alligevel pirrer nysgerrigheden. Og netop dette twist er gennemgående for bogens indhold, der systematisk stiller spørgsmålstejn ved konceptet omkring det at bo, leve og opholde sig i et urbant miljø.

AF LINE HARTNACK

Like 35 people like this. [Sign Up](#) to see what your friends like.

Real state forholder sig kritisk til boligen, urbanitet og billedproduktion gennem i video-stills, fotografier og fundne billeder, der til sammen udforsker billedets sociale og politiske værdi i en urban kontekst som en (re)produktion af rumlighed.

Særligt interessen for undersøgelsen af arkitektoniske renderinger i den offentlige sfære er bemærkelsesværdig. Disse arkitektrenderinger i det offentlige rum bliver for Asta Meldal Lyngø et symbolsk grænseland mellem forskellige konstruktioner, hvor en snarlig-eksisterende hverdag i form af et forudsigeligt bybillede møder den virkelige, nuværende hverdag i storbyen. Der eksisterer således en idé om, at arkitektrenderingernes forestillede byrum på en eller anden måde clasher med virkeligheden.

Det offentlige rum transformeres til en uendelig forlængelse af billedoverflader, der navnlig kommer til udtryk i fotografierne af urbanitetens genkendelige varetegn: de glasbeklædte facader. Facaderne på de ellers ukendte bygninger bliver med sine reflekterende overflader projektioner og afspejlinger af det omkringliggende bybillede, som man forestiller sig igen og igen fornyes og varieres alt efter beskuerens placering. Endnu en gang præsenteres således en flydende overgang mellem de forskellige urbane komponenter.

I bogen lægges vægt på den visuelle fremtoning, hvilket både gør sig gældende for billeder og tekst. Foruden billeder af forskellig karakter er den graffitilignende streg gennemgående for bogens visuelle præg, der fortsætter fra forsiden som en rød tråd gennem bogens indhold, og undervejs markerer, omridser og understreger billeddetaljer og pointer. Bogens små tekstbidder af Eleanor Ivory Weber tillægges en slags værkarakter, både som ledsager til Asta Meldal Lyngø og i sig selv, og dermed forbliver bogens endegyldige fokus på det visuelle. Webers tekster er sammensat af brudstykker af e-mail konversationer og tilføjer netop den rette mængde humor til at afkode Asta Meldal Lyngøes projekt, idet teksterne skal forstås som en afmontering af forbindelsen mellem idéen om en bolig og de basale menneskelige behov.

Bogens titel, *Real state*, leger med betydningen fra det engelske "real estate" og har med en intentionel udeladelse af e'et i stedet skabt et visuelt skarpt mellemrum, der understreger det manglende bogstav. Selvom titlen således ikke henviser til boligen i sig selv, bliver denne afkodning hjulpet på vej af forsidebilledet: endnu en arkitektrendering, der sammen med A4-formatet fremstår som et slags salgsoplæg fra et endnu ikke realiseret boligprojekt. På den måde bidrager bogens titel, *Real state*, endnu en gang til relationen mellem byens virkelige og forestillede tilstand.

Real state af Asta Meldal Lyngø, med tekst af Eleanor Ivory Weber og design af Rory Gleeson, er udgivet af Studio Operative i et oplag på 600 eksemplarer. *Real state* er i formatet 216 x 279 mm softcover og indeholdende 128 sider. Prisen er 220 DKK og bogen kan erhverves i Motto Charlottenborg, Kunsthall Charlottenborgs boghandel, og online hos Studio Operative.

Henrik Lund Jørgensen

23 april-9 maj

Lina Lapelyte

12-28 november

Asta Meldal Lyng: *Real state*, Studio Operative, 2016. Foto: Meise Fabricius.

Asta Meldal Lyng: *Real state*, Studio Operative, 2016. Foto: Meise Fabricius.

Asta Meldal Lyng: *Real state*, Studio Operative, 2016. Foto: Meise Fabricius.

Skriv kommentar

0 Comments

Sort byOldest

Add a comment...

Facebook Comments Plugin